

Temný duet

VICTORIA SCHWABOVÁ

COO
BOO

Temný duet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Schwabová
Temný duet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Temný duet

VICTORIA SCHWABOVÁ

COO
BOO

Těm, kteří se ztratili sami v sobě

*Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru,
aby se přitom nestal nestvůrou.
A hledíš-li dlouho do propasti,
vhlédne pak propast i do tebe.*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Bouře*

PŘEDEHRA

Daleko v Divočině stál opuštěný dům.
Místo, kde dívka vyrostla a chlapec hořel zaživa,
kde byly housle rozdrceny na třísky
a cizí člověk klesl s kulkou v těle mrtvý.
Tam se zrodila nová příšera.
Stála tam s mrtvolou u nohou, nakonec
ji překročila, vyšla ven na zahradu,
a když se slunce klonilo k obzoru,
zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu.
Potom vykročila.

*

Daleko v Divočině stál zapomenutý sklad.
Místo, kde byl vzduch ještě nasycen pachem krve,
hladem a žárem. Dívka odtamtud utekla, chlapec
padl a monstra byla poražena.
Všechna, kromě jednoho.
Obluda ležela na podlaze s ocelovou tyčí v zádech.
S každým dechem se jí chladný kov otíral o stále ještě
bijící srdce a pod tělem v černém obleku se rozléval
temný koberec krve.

Příšera umírala.
Ale ještě nezemřela.

*

Našla ho tam a ze zad mu vytáhla zbraň.
Když vychrlil spršky jako téř černé krve,
postavil se, aby se s ní seznámil.
Věděl, že jeho stvořitel je mrtev.
A ona věděla, že její stvořitelka žije.
Zatím.

VERŠ PRVNÍ

LOVKYNĚ PŘÍŠER

1

PROSPERITY

Kate Harkerová se dala do běhu.

Krev jí kapala z mělké rány na lýtku a plíce ji po ráně do hrudi ještě bolely při každém nádechu. Díkybohu za ochrannou vestu, i když byla jen improvizovaná.

„*Ted' vpravo!*“

Podrážky kozaček sklouzly po vlhkém dláždění, když prudce zahнула do postranní uličky.

Když zjistila, že je i přes blížící se bouřku plná lidí, markýz a zahrádek restaurací, nahlas zaklela.

V uších jí zněl Teův hlas. „*Blíží se to.*“

Kate vycouvala a dala se dál hlavní ulicí. „Pokud nechceš hromady obětí, potkáme se jinde.“

„*Ještě půl bloku, potom prudce doprava,*“ řekla Bea a Kate si připadala jako postavička počítačové hry, ve které dívku honily příšery ulicemi obrovského města. Jenže toto město bylo opravdové – srdce státu Prosperity –, stejně jako byly skutečné i příšery. No, spíš *příšera*. Jednu vyřídila, ale druhá se k ní blížila.

Stíny se míhaly kolem ní, když se řítila vlhkou, chladnou nocí a naducané kapky deště jí stékaly za límec a dolů po zádech.

„*Ted' doleva,*“ navigovala ji Bea. Kate se prohnala kolem řady obchodů a za sebou nechala jen stopy krve a strachu rozeteté jako

drobečky chleba všude tam, kudy proběhla. Dostala se až k úzkému parkovišti u vysoké zdi, ze které se při bližším pohledu vyklubal vchod do skladu. Na zlomek okamžiku se v myšlenkách přenesla zpět do skladiště v Divočině, kde se zmítala připoutaná k trámu, zatímco někde za dveřmi skřípal kov o kost a někdo...

„Doleva.“

Kate zamrknáním odehnala vzpomínku, když jí Bea znovu zopakovala instrukce. Už měla ale plné zuby neustálého utíkání a dveře byly otevřené, a tak šla rovnou dovnitř, aby se v prázdné hale skryla před deštěm.

Ve skladu bez oken vládla tma, kterou rušil jen chabý svit z ulice za Kateinými zády, ale i ten dosahoval pouze několik metrů za dveře. Dál už panovala jenom neproniknutelná čerň. Kate bušilo srdce až v krku, když vytáhla fosforeskující světelnou tyčinku – Liama napadlo, aby si ji vzala – a hodila ji někam do tmy, aby si opatřila rovnoměrné bledé světlo.

„Kate...“ ozval se poprvé Riley. „*Dávej na sebe pozor.*“

Kate si jen posměšně odfrkla. Riley a jeho zbytečné rady! Rozhlédla se po skladu, očima sklouzla k bednám sahajícím až nahoru ke krokvím, pustila se rovnou k nim a začala po nich šplhat. Přesně v tu chvíli zarachotily panty dveří.

Kate ztuhla jako přimrazená. Zadržela dech, když prsty stvořené z něčeho jiného než z masa a kostí sáhly po klice.

Ve zdravém uchu jí praskal elektrický šum.

„*Status?*“ zeptal se Liam nervózně.

„*Mám fofry,*“ zašeptala horečně a snažila se udržet rovnováhu na trámu. Jakmile se ve dveřích objevila silueta příšery, okamžitě si vybavila Sloanovy rudé oči, nablýskané tesáky a černý oblek.

Vylez, malá Katherine, lákával ji, budeme si spolu hrát.

To ji ale jen šálila vlastní mysl. Bytost, která se kradla do skladiště, nebyl malchaj, ale něco úplně jiného.

Mělo to malchají oči a, ano, korsají ostré tesáky, ale jeho kůže se leskla modravou černí tlející mrtvoly. Kromě toho to nešlo po krvi ani mase. Živilo se to *srdci*.

Kate sama netušila, proč předpokládala, že jsou všechna monstra stejná. Ve Verity žila stará známá trojka, ale tady potkala jen jeden jediný druh. Zatím.

Na druhou stranu bylo Verity nechvalně proslulé nejvyšší kriminalitou ze všech deseti teritorií, za což dost pravděpodobně vděčilo jejímu otci. Kdo mohl za hříchy Prosperity, nebylo úplně jasné. V knihách sice stálo, že Prosperity je nejbohatším teritoriem, ale ve skutečnosti jeho robustní ekonomika uhnívala zevnitř.

Pokud hříchy Verity byly rychlé a podlé nože, Prosperity ničil jed. Pomalý zákeřný, ale stejně smrtící. Když se všechno to násilí začalo zhmotňovat do hmatatelné podoby, nestalo se to jediným okamžikem jako ve Verity, ale tak plíživě, že si většina obyvatel mohla stále namlouvat, že žádné příšery neexistují.

Ta *věc* ve skladišti ovšem dokazovala opak.

Příšera se zhluboka nadechla, jako by jí chtěla *zavětrít*, čímž jí okamžitě připomněla, kdo je v této chvíli predátorem a kdo kořistí. Kate se zachvěla strachem, který se jí zakousl až někam do páteře, když se monstrum rozvážně rozhlíželo kolem, pomalu zvedlo hlavu a... Uvidělo ji.

Kate už na nic nečekala.

Skočila a zachytila se o ocelový trám, aby zbrzdila pád. Přistála do dřepu mezi příšeru a dveře skladiště a v ruce se jí zaleskly dva jako zápěstí dlouhé bodce zbroušené do smrtící špice.

„Hledal jsi mě?“

Obluda se otočila a vycenila dva tucty modročerných tesáků v divoké grimase.

„Kate?“ naléhal Theo. „Vidíš to?“

„Jo,“ odtušila Kate suše, „vidím.“

Bea s Liamem začali okamžitě něco drmolit, ale Kate poklepem na ucho všechny hlasy vypnula. Místo nich se jí za chvíli rozlil do uší živý rytmus a dunící basy. Hudba jí naplnila hlavu, utopila strach, obavy, tepání pulzu i další nepotřebné věci.

Příšera zkroutila dlouhé prsty a Kate se připravila na útok. První toho druhu se jí snažila rovnou propíchnout hrud' (bude mít modřiny jako důkaz), ale tahle jen vyčkávala. Útok nepřišel.

„Copak?“ protáhla posměvačně, aniž by přes hlasitou hudbu slyšela vlastní hlas. „Moje srdce ti nevoní?“

Sama sebe se ptala, zda jí zločiny vepsané v její duši neubírají na lákavosti.

Asi přece jen ne.

Příšera *skočila*.

Kate ještě pořád překvapovalo, jak rychlé umění být. Bez ohledu na jejich velikost a ošklivost. Uhnula a bleskově se vymrštila na nohy.

Pět let a šest soukromých škol s výukou sebeobranu jí dalo dobrý základ, ale posledních šest měsíců, kdy honila obludy po Prosperity, bylo tou opravdovou školou života. Tančila mezi ranami, vyhýbala se drápům a snažila se najít místo, jež příšera nevykryje.

Nad Kateinou hlavou zasvištěly nehty. Přikrčila se a vrazila železný bodec rovnou do bojovně natažené dlaně.

Příšera zavrčela, vrhla se na ni a ucukla jen tehdy, když se její tesáky zakously do měděné sítky pod rukávem. Brnění spolгло většinu nárazu, ale i tak Kate bolestně sykla, když jeden zub přece jen škrábl do živé kůže a z ranky vykvetla krupěj krve.

S rozezleným zaklením kopl příšeru těžkou botou rovnou do hrudi.

Byla dvakrát větší než Kate, zrozená z hladu, krveprolití a bůhvíčeho ještě, ale Kate měla podrážku pobitou železem, takže obhlava vrávoravě ucouvla a zaryla si v bolesti drápy do masa, když

jí dotek kovu vypálil do hrudi díru dost velikou na to, aby odkryl membránu chránící srdce.

Teď už jen stačilo trefit do černého.

Kate se vrhla vpřed, soustředěná jen na ještě doutnající ránu. Bodec zajel do chrupavek a svalů jako do másla a bez problémů zasáhl srdce.

I příšery mají křehká srdce, pomyslela si, jak ji setrvačná síla hnala proti obludě. Když do ní narazila, poroučela se na zem a Kate za ní. Černé tělo se zhroutilo do ošklivé hromady temného masa. Kate vrávoravě vstala, zadržela dech, aby nemusela dýchat oblak odporného smradu, a rozběhla se ke dveřím skladiště. Opřela se o ně zády a přitiskla si ruku na škrábanec na paži.

Píseň ve sluchátkách zrovna končila, a tak přepnula znovu na Velín.

„*Jak dlouho už?*“

„*Musíme něco podniknout.*“

„Ticho,“ řekla, „jsem tady.“

Ozvala se kanonáda nadávek a několik úlevných oddychnutí.

„*Status?*“ zeptala se Bea.

Kate vytáhla z kapsy telefon, vyfotila obrázek kupky slizu na betonu a ťukla na ikonu „poslat“.

„*Bože,*“ vydechla Bea.

„*Drsný,*“ připojil se Liam.

„*Vypadá skoro jako z umělé hmoty,*“ neodpustil si Teo.

„*To se vždycky takhle... rozpliznou?*“ zeptal se Riley a z jeho hlasu bylo poznat, že mu není právě nejlépe od žaludku.

Litanie na druhém konci vedení jí jen připomněla, že tihle lidé nemají při honech na příšery co dělat. Plnili sice svou funkci, ale nebyli jako Kate. Netlouklo v nich srdce lovce.

„*A co ty, Kate?*“ zeptal se Riley. „*Jsi v pohodě?*“

Lýtka i prsty jí smáčela krev, a kdyby měla říct pravdu, trochu

se jí točila hlava, ale Riley byl člověk, takže mu nic přiznávat nemusela.

„*Mám se růžově,*“ zavěsila Kate dřív, než mohl kdokoli z nich zaslechnout, jak je zadýchaná. Svítící tyčinka několikrát zablikala a potom zhasla úplně. Kolem se rozhostila tma.

Jí to ale nevadilo, protože v temnotě už nikdo nečíhal.

Kate vystoupala po schodech nahoru a za sebou nechala jen kapky špinavé vody. Když byla na půl cesty do bytu, spustil se déšť a ona ho i přes chladné počasí radostně uvítala. Vystavila se mu a nechala ho ze sebe smýt ty nejhorší stopy černé krve a slizu.

I tak ale vypadala, jako by právě prohrála boj s kalamářem. Došla do třetího patra a vklouzla do dveří.

„Jsem doma, zlato!“

Žádná odpověď. Samozřejmě. Přespávala u Rileyho v bytě, který poctivě platili jeho rodiče, zatímco Riley sám „žil v hříchu“ s přítelem Malcolmem. Když poprvé uviděla své nové bydlení, odhalené cihly, obrázky na zdech a naducaný nábytek navržený pro největší možné pohodlí majitele, pomyslela si, že si Rileyho rodiče rozhodně vybírali věci v jiném katalogu než Callum Harker.

Ještě nikdy předtím nebydlela sama.

Na internátech sdílela pokoj se spolubydlící a doma v Harkeově rezidenci měla aspoň teoreticky otce a Sloana, jeho věrný příšerný stín. Vždycky si myslela, že si bude nově nabytého soukromí a svobody užívat, ale brzy pochopila, že samota ztrácí na pozlátku, když člověk nemá na výběr.

Zahnala sebelítost dřív, než stačila zahnízdít, a vyrazila do koupelny. Po cestě odhazovala kusy brnění. Bylo sice trochu přehnané

říkat měděné síťce navlečené na paintballových chráničích brnění, ale Liamův zájem o šití kostýmů a války přinesl slušné výsledky a většinou ji i dokázal ochránit. Alespoň z devadesáti procent. Deset méně šťastných procent tvořily ostré drápy a obyčejná smůla.

Zachytila svůj odraz v zrcadle. Mokrá blondatá hříva se jí lepila k hlavě, kapky černého slizu jí ulpívaly na bledých tvářích jako pihy... Podívala se svému obrazu přímo do očí.

„Kde to jsi?“ zamumlala a myslela na to, kde asi tráví večer jiné Kate v jiných životech. Vždycky se jí líbila myšlenka, že s každým rozhodnutím něco udělat nebo neudělat se rodí nová verze jí samotné a že někde žijí jiné Kate, které se nikdy nevrátily do Verity a nikdy neškemraly, aby mohly odjet.

Takové, které ještě slyšely na obě uši a měly oba rodiče.

Takové, které nemusely utíkat, nikdy nezabily a nepřišly úplně o všechno.

Kde jsi?

Kdysi dávno by se jí hned vybavil dům za Divočinou s vysokou trávou okolo a otevřeným nebem. Teď myslela na lesy za Coltonovou akademií, zpívající ptáčky, jablko v ruce a kluka nekluka, opírajícího se zády o kmen.

Pustila sprchu, a když ze sebe sloupila poslední kousky oblečení, sykla bolestí. Na stěně sprchového koutu vykvetly obrazce z páry a Kate se kousla do rtů, aby hlasitě nevzdychla, když jí horká voda poprvé pohladila bolavou kůži. Opřela se o kachličky a myslela na jiné město, jiný dům a jinou sprchu.

Na příšeru zhroucenou ve vaně.

Na rozpáleného kluka a její ruku v jeho.

Já tě přece nenechám uklouznout.

Když se horká voda zabarvila do šeda, do rezava, a nakonec tekla už jen křišťálově čistá, zadívala se na svoji kůži. Pomalu se z ní stával spletenec jizev. Kromě slzy v koutku oka a bledé linie

táhnoucí se od spánku k čelisti – připomínka na autonehodu, ve které zahynula její matka – jí na rameně svítila stopa po malchajích zubech a na žebrech stříbrný šrám po korsajích drápech.

A pak měla ještě jedno zranění, které ale zůstalo jejím očím skryto.

Způsobila si ho sama, když pozvedla otcovu pistoli, zmáčkla spoušť a zabila cizího člověka, a tím poskvřnila vlastní duši.

Kate zavřela kohoutek.

Když si zalepila nejnovější škrábanice, napadlo ji, jestli někde žije i její verze, která se baví. Možná zrovna sedí v kině s nohama na sedadle před sebou a dívá se na filmové příšery na plátně. Publikum občas vykřikne. Je docela zábavné bát se, když člověk ví, že je v bezpečí.

Asi neměla důvod se takovými obrazy utěšovat, ale pomáhalo to. Některá z cest jistě vedla ke štěstí, i když její vlastní ji dostala jen sem. Jenže přesně tady teď měla být.

Celých pět let se snažila stát se dcerou, kterou si přál její otec – silnou, tvrdou, obludnou. Jenže potom přišla na to, že otec ji vlastně vůbec nechtěl.

Teď byl ale mrtvý, zatímco Kate žila a musela něco dělat, něčím *být*, nějak využít všechno, co se zatím naučila.

Zároveň věděla, že to nestačí. Ať už zabije, kolik chce příšer, nikdy to nevrátí zpět fakt, že sama jednu z nich stvořila, a nevymaže stopy krve v její duši. Ale život běží jen dopředu.

Tady v Prosperity našla Kate smysl a důvod své existence a teď, když se na sebe zadívala do zrcadla, neviděla ztracenou, osamělou, smutnou existenci, ale holku, která se nebojí tmy.

Lovkyni příšer.

A zatraceně dobrou.

Kate dostala hlad. Zakousl se jí až do kostí, ale byla příliš unavená, aby se ještě vypravila pro jídlo, a tak jen zapnula rádio, padla na gauč a požívačně zamručela při pouhé myšlence na pohodlí čistých vlasů a měkké mikiny.

Nikdy si na sentiment příliš nepotrpěla, ale domácnost v tašce přes rameno ji naučila vážit si věcí. Mikinu měla ještě z Leightonské, třetí ze šesti internátních škol, které vystřídala. Vůbec se jí po tom místě nestýskalo, ale obnošená měkká mikina znamenala kus minulého života. Raději se k takovým vzpomínkám příliš nepřimykala a držela se jich jen tak pevně, aby jí neuplaval do moře zapomnění. Kromě toho byly leightonské školní barvy zelená a chladně šedá, což se jí líbilo podstatně víc než hororová kombinace červené, purpurové a modré od Svaté Anežky.

Zapnula tablet a přihlásila se do soukromého chatu, který pro ně vykřesala Bea z nekonečného světa opendrivu Prosperity.

Vítejte mezi Strážci, pozdravil ji nápis na displeji.

Ten název si vybrali sami – Liam, Bea a Teo – ještě dřív, než se mezi nimi Kate vůbec objevila. Rileyho k nim přivedla Kate.

Liamonada: hahahahahaha vlci

HyperakTeo: je to jen zástěrka. Každějí ví, co se stalo ve verity.

Beatch: nevidím, neslyším, namlouvám si, že se nic neděje

Liamonada: nevím no. Kdysi jsem měl dost drsnou kočku

Kate na chvíli jen zírala na obrazovku a sama sebe se už asi po stě ptala, co tu vlastně dělá a proč se s těmi lidmi vůbec vybavuje a pouští je do svého života. Nesnášela se za to, jak moc touží po úplně obyčejném kontaktu a jak se na něj těší.

Rájly: už jste četli o tom výbuchu na Široký?

Kate nikdy *nehledala* kamarády. Dokonce ani ve škole si s nikým moc nehrála, a navíc nikde nezůstala dost dlouho na to, aby se s někým doopravdy spřátelila.

Rájly: chlapík normálně jen tak vešel do bytu a vytrhl ze zdi plynový vedení.

Jistě, Kate chápala hodnotu opravdových přátel i společenské výhody příslušnosti k nějaké skupině, ale pořád jí nedocházelo, co na tom všichni vlastně jinak mají. Přátelé po člověku chtěli upřímnost, sdílení, naslouchání, starost a tisíc dalších věcí, na které Kate neměla čas.

Potřebovala jen nějaké vodítko.

Rájly: a celou dobu byl doma jeho spolubydlící.

Kate přijela před šesti měsíci do Prosperity jen s taškou, pěti-stovkou v hotovosti a neblahým tušením, které se zhoršilo pokaždé, když zaslechla místní zprávy. *Pes zaútočil. Gangy zase řádí. Podezřelá aktivita. Brutální čin. Podezřelí. Místa činu narušena. Zbraně mizejí.*

Liamonáda: Divný.

Beatch: Trága, Riley.

Tucty příběhů s nápadnými stopami po zubech a drápech a šepot na opendrivu ukazující k tomu samému místu, ze kterého tuhla v žilách krev. *Verity*.

Co si ale Kate měla počít? Nalepit si na záda nápis SEŽER MĚ a potloukat se v noci v temných uličkách? Ve *Verity* na příšery člověk narazil jedna dvě, ale tady se pokaždé, když takovou bytost někdo zahlédl, vyrojily tisíce domněnek a konspiračních teorií. Bylo to jako hledat jehlu v kupce sena, zatímco všude kolem každý pitomec křičel: NĚCO MĚ PÍCHLO!

Pak je ale objevila. Ve všem tom informačním šumu zaznívalo několik hlasů znovu a znovu v zoufalé snaze být slyšet. Říkali si Strážci a nebyli to lovci, ale hackeři, *hacktivist*, jak to nazval Liam, přesvědčení, že úřady jsou buď nekompetentní, nebo mají zájem novinky o monstrech rychle ututlat.

Strážci zkoumali stránky a hrabali se v dokumentech, aby označili vše podezřelé. Potom taková data postoupili médiím a šířili na síti, aby je *konečně někdo začal poslouchat*.

A někdo takový se našel. Kate.

Chytila se jednoho jejich vodítka, a když se případ uzavřel, došla si až ke zdroji pro nové. Teprve tehdy zjistila, že Strážci jsou jen skupinka univerzitních studentů a jeden čtrnáctiletý kluk, který snad nikdy nespál.

HyperakTeo: jo, je to smutný, ale co s tím mají naši srdcožrouti?

Beatch: Odkdy jim říkáme srdcožrouti?

Liamonáda: Od tý doby, co žerou srdce, ty chytrá.

Ani teď Kate nestála o kamarády, ale ať se bránila, jak chtěla, začala je poznávat. Závislačku na hořké čokoládě Beu, která toužila stát se vědkyní. Tea, který neposeděl a na koleji měl místo židle běžecský pás. Liama, který žil s babičkou a dědou a všechno si hned bral. Rileyho, kterého by rodiče zabili, kdyby zjistili, kde tráví noci.

Co ale oni věděli o ní?

Znali jen její jméno a i to bylo napůl vylhané. Pro Strážce byla Kate Gallagherová, uprchlice s talentem na lov monster. *Kate* si nechala, i když nadskočila pokaždé, když jedinou slabiku svého jména zaslechla za zády, v hrůze, že ji tu našel někdo z její minulosti. Nic jiného ale neměla. Její matka byla mrtvá a otec také. Sloan byl mrtvý. Jediný, kdo na ni volal jménem a trochu ji znal, byl August, ale ten seděl stovky mil daleko ve Verity, v samém srdci hořícího města.

Beatch: Rozhodně to zní líp než *korsaj*, *malchaj* a *sunaj*. Kdo je tak vlastně pojmenoval?

HyperakTeo: netuším.

Beatch: tvůj nedostatek zvědavosti je fakt šílený.

Strážci přemlouvali Kate k osobnímu setkání už celé měsíce, a když se měli setkat, ona málem utekla. Jednou je sledovala z druhého chodníku. Vypadali tak... normálně. Ne že by splývali s davem. Teo měl modrého ježka, Bea potetované paže, Liam s obrovskými oranžovými brýlemi vypadal spíš na dvanáct... Nikdo z nich ale nepřipomínal nic, co vyplivlo Verity. Nebyla to Flynnova jednotka ani rozmazlené dětičky z Coltonovy akademie, jen úplně normální kluci a holka. Kromě toho, že byli Strážci, vedli i vlastní životy a měli co ztratit.

Liamonáda: Proč jim prostě neříkat podle toho, co opravdu jsou?
Těložrouti, krvesajové a dušežrouti, co? TADÁÁÁ!

Kate si představila Augusta v metru, jak s jediným zamrkáním tmavých řas zvedá housle, táhne smyčec po strunách a láká z nástroje hudbu jako vlákna hořících světél. Říkat mu dušežrout by bylo jako tvrdit o slunci, že je jasné. Technicky to sice sedí, ale je to jen zlomek pravdy.

Rájly: Neviděli jste někdo Kate?

Kate změnila status ze *skrytého* na *veřejný*.

LovKa je online.

Beatch: Nazdárek!

HyperakTeo: šmíruje nás.

Rájly: Už jsem se začal bát.

Liamonáda: Já ne!

Beatch: No jasně, pán umí karate!

Kateiny prsty se roztancovaly po klávesnici.

LovKa: V klidu. Ještě žiju.

Rájly: Fakt by ses neměla jen tak ztrácet, aniž by ses odhlásila.

HyperakTeo: Ahaaa, riley jede v tatínkovském módu

V tatínkovském módu. Kate si vzpomněla na vlastního otce s manžetami nasáklými krví, na moře příšer u jeho nohou a zpupný výraz těsně předtím, než ho střelila do nohy.

Dobře ale věděla, co tím Teo myslel. Riley nebyl jako zbytek Strážců. Kdyby nebylo Kate, ani by se mezi ně nedostal. Studoval práva

a chodil na praxi na místní policejní stanici, což Strážce zajímalo, protože se tak mohli dostat k policejním materiálům. Teo by se do nich sice mohl nabourat, jak rád zdůrazňoval, ale proč vyrážet otevřené dveře? (Podle Rileyho policie „věděla o útocích a dále sledovala vývoj situace“, což podle Kate znamenalo jen to, že zavírala oči.)

Rájly: *tatínkovskej obličej* *hrozí prstem*

Rájly: Ale vážně. Opovaž se mi ušpinit gauč od krve.

LovKa: Neboj

LovKa: největší fleky jsem nechala na schodech.

Liamonáda: 0_0

LovKa: Nějaký novinky?

HyperakTeo: Zatím ticho po pěšině. Ulice jsou klidný.

Divná představa.

Kdyby se jí podařilo likvidovat srdcožrouty, jakmile se zhmotní, místo toho, aby po nich uklízela spoušť, kdyby mohla být o dva kroky napřed, třeba by se to nehoršilo. Možná by mohla zabránit i Fenoménu. Možná – takové nanicovaté slovo, které znamenalo jen tolik, že Kate prostě *nevěděla*.

Zavřela prohlížeč, její prsty se na chvíli zastavily nad klávesnicí, ale nakonec přece jen otevřela nové okno a zadala *Verity*.

Kate se naučila nabourat se do cizí komunikace hned na druhé internátní škole na východní hranici Verity, jen kousek od hranice Temperance. Všechna teritoria sice *měla* vysílat otevřeně, ale pokud člověk chtěl vědět, co se doopravdy děje, musel vklouznout za digitální závěs.

Nápad to byl dobrý, ale ať se dívala, kam chtěla, žádná cesta nevedla domů. Opět byla zavedena karanténa a hranice, které se v posledním desetiletí začaly zvolna otevírat, zase neprodyšně zavřeli. A chyběl i ten pomyslný závěs. Z Verity nepřicházel žádný signál.

Byl pryč.

Bylo pro to jediné vysvětlení: Někdo musel strhnout vysílače.

Zůstaly jen uzavřené hranice v teritoriu bez jediného signálu. Verity bylo odříznuto od světa.

A lidem v Prosperity to bylo *jedno*. Dokonce i Strážcům. Teo tvrdil něco o *nevyhnutelných opatřeních*. Bea zastávala názor, že se hranice nikdy neměly otevírat a Verity by vyhaslo jako oheň v zakryté sklenici. Dokonce i Riley váhal. Jen Liam se nad Verity trochu pozastavoval, ale bylo mu toho teritoria spíš líto, než aby se o něj zajímal. Nikdo z nich samozřejmě netušil, co Verity znamená pro Kate.

A nevěděla to ani Kate sama.

Hledat ale nepřestala.

Každou noc se proklíkala každým drobečkem na opendrive v naději, že se dozví něco o osudu Verity a Augusta Flynna.

To na tom bylo nejděivnější. Viděla ho v nejhorším myslitelném stavu. Sledovala, jak klouže od hladu přes nemoc až k šílenství a temnotě. Viděla, jak hoří a jak zabývá.

Když si ho ale představila, nevybavil se jí sunaj stvořený z kouře ani žhnoucí tělo ve studené vaně. Viděla jen kluka se smutnými očima sedícího na tribuně s pouzdrém na housle u nohou.

Odstrčila tablet a plácla sebou na gauč. Předloktím si zakryla oči a nechala se šuměním rádia ukolébat až k hranici spánku.

Potom ale někde v pauze mezi písněmi zaslechla kroky. Někdo byl na schodišti. Ztuhla, natočila zdravé ucho ke dveřím a poslouchala, jak kroky zpomalují. Nakonec se zastavily úplně.

Kate čekala zaklepání, ale žádné nepřišlo. Místo toho slyšela, jak něčí ruka šátrá po dveřích a zkouší, zda není otevřeno. Zámek nepovolil. Kateiny prsty vklouzly pod polštář a nahmataly pistoli. Tu samou, kterou v domě matky zabila člověka a kterou postřelila v kanceláři otce.

Zpoza dveří se ozvaly tlumené hlasy, někde něco kovově škráblo a Kate namířila. Dveře se rozletěly.

Za nimi se objevila temná silueta o něco vyšší než Kate s kula-tými tvary a krátkými vlasy. Žádné rudé oči, žádné tesáky, žádný černý oblek. Jen Riley s obrovskou krabicí s pizzou, balením limonád a klíčem.

Jakmile si všiml namířené zbraně, pustil to vše na zem. Jedna z plechovek náraz nevydržela a limonáda se rozstříkla po chodbě.

„Sakra, Kate,“ zasípal přiškrčeně.

Kate s povzdechem odložila zbraň na stůl. „Máš klepat.“

„Tohle je *můj* byt,“ upozornil ji Riley, když roztřesenýma rukama zvedl ze země pizzu a plechovky limonády. „Vytahuješ tu bouchačku na všechny, nebo jen na mě?“

„Na všechny,“ odpověděla Kate, „ale kvůli tobě jsem ji neodjstila.“

„Jsem polichocen.“

„Co tu děláš?“

„Ale, však víš,“ odpověděl Riley, „jdu se kouknout, jestli mi jedna squatterka neudělala z bytu kůlničku na dříví.“

„Přiznej se – že ty ses chtěl přesvědčit, že jsem ti neumazala pohovku od krve?“

„A ani schody,“ sklouzl pohledem z pistole na Kate a zpět. „Žádám o povolení ke vstupu.“

Kate si položila lokty na opěradlo. „Heslo?“

„Mám pizzu.“

Z papírové krabice se linula božská vůně a Kate už kručelo v žaludku. „No tak jo,“ přikývla, „povoluje se.“

Rituály jsou dost podivné věci.

Lidé je vidí buď jako složité formule, zaklínadla, nebo nutkání naočkované do podvědomí měsíci a roky neustálého opakování.

Ve skutečnosti je to ale jen nafouknuté označení pro obyčejný zvyk, věc, kterou je snazší udělat než se jí vyhnout. Takové zvyky fungují jednoduše, dokonce i ty špatné, jako pouštět si lidi k tělu.

Kate se schoulila na jednu stranu gauče, Riley na druhou, zatímco v televizi moderátor nějaké talk show mumlal nevkusné vtipy.

Riley zvedl jednu z plechovek, které před chvílí upustil. „Bude to legrace,“ zazubil se, když ji s cvaknutím otevřel. Potom stáhl obličej v očekávání mokré spouště a zase úlevně vydechl, když se divoký únik bublinek přece jen nekonal.

Kate popadla další kousek pizzy a pokoušela se na sobě nedat znát bolest, která se ozvala, když se jí obvazy zahryzly do kůže pod rukávem.

„Tos nemusel,“ zamumlala s plnou pusou.

„Já vím,“ pokrčil rameny Riley.

Pohlédla na něho zpoza propečeného okraje. Riley byl štíhlý, díval se na svět laskavýma očima, usmíval se celým obličejem a rád si hrál na Matku Terezu. Když nebyl ve škole nebo na policejní stanici, pracoval jako dobrovolník s problémovou mládeží.

A co Kate? Taky ji bral jako adepta na záchranu?

Jejich cesty se zkřížily, když byla Kate v Prosperity tři týdny. Po nocích se potloukala po opuštěných budovách a ve dne seděla v kavárnách na rohu, usrkávala celé hodiny z jednoho jediného hrnku a hledala na opendrivu stopy. Netrvalo dlouho a z kavárny ji vyhodili, protože si celé hodiny nic neobjednala, ale ani tak ji příliš nepotěšilo, když si k ní přisedl cizí kluk a předstíral, že zírá do skript, jen aby se jí mohl zeptat, jestli nepotřebuje pomoc.

Noc předtím se poprvé potkala s příšerou a nedopadlo to nejlépe. Když si ale vzpomněla, co zažila předtím – a to nepočítala ani hodiny sebeobrany ve škole, ale spíš popravu svázaného malchaje v otcově sklepě a střetnutí v metru s korsajem, který ji málem vyvrhl jako poražené zvíře –, vlastně se neměla co divit.

Vyvázla z toho přece jen dobře. I když měla rozseknutý ret a zlomený nos, dokázala si spočítat, že vypadá dost bídně.

Tomu klukovi hned řekla, že ji nezajímá ani bůh, ani nic, co by jí mohl prodat, ale on přesto zůstal. Za pár minut před ní někdo postavil hrnek čerstvé kávy.

„Jak se ti to stalo?“ kývl ten kluk směrem k její tváři.

„Na lovu příšer,“ odpověděla Kate, protože pravda někdy odradí lidi spolehlivěji než pracně vymyšlená lež.

„Ah... aha,“ zamračil se skepticky ten kluk a rázně vstal. „Pojď, jdeme.“

Kate se ani nepohnula. „Kam?“

„Mám teplou sprchu a postel pro hosty. Možná se v lednici najde i nějaké jídlo.“

„Vůbec tě neznám.“

„Riley Winters,“ natáhl ruku.

Kate jen nepřítomně zírала na nabídnutou dlaň. Příliš se jí nechtělo přijímat něčí laskavost, ale byla unavená, hladová a cítila se pod psa. Kromě toho – pokud by se pokusil o nějaké nepří-

stojnosti, byla si skoro jistá, že by si s ním poradila. „Kate,“ řekla nakonec. „Kate Gallagherová.“

Riley na ni samozřejmě nic nezkusil – viz Malcolm –, jen jí dal ručník, polštář a za týden i klíč. Doteď sama neví, jak se to vlastně stalo. Možná měla otřes mozku. Možná ji prostě přesvědčil.

Kate zívla a odhodila papírový tácek na stůl vedle pistole.

Riley sáhl po ovladači a vypnul televizi.

Kate okamžitě pustila rádio.

Riley jen zakroutil hlavou. „Co ti to ticho udělalo?“

Samozřejmě nic nevěděl o nehodě, která ji připravila o matku a sluch v levém uchu. Netušil, že když člověku seberou zvuk, musí s ho opatřit sám.

„Pokud se ti nelíbí ticho,“ pokračoval Riley, „můžeme si povídat.“

Kate si povzdychla. Jeho oblíbená hra.

Nejdřív ji nacpal jídlem a cukrem, a když se vezla na blažené vlně prázdných kalorií, začal vyzvídat. Nejhorší na tom bylo, že nějaká masochistická část jí samé si ten zájem užívala a lichotilo jí, že na ní někomu záleží dost na to, aby se vůbec zeptal. A ona mu občas něco prozradila. Vždycky to skončilo stejně – na gauči s prázdnými plechovkami a krabicí od pizzy.

Zlovyk.

Rituál.

„Tak jo,“ přitakala a Riley se rozzářil jako sluníčko. Pokud si ale myslel, že ji donutí mluvit o sobě, pletl se. „Proč jsi zmínil tu explozi?“

„Cože?“ zatvářil se zmateně.

„Dneska v chatu. Psal jsi něco o nějakým výbuchu, který asi někdo způsobil. Proč?“

„Tys to četla?“ opřel se hlouběji do pohovky. „Já nevím. Co jsem u Strážců, hledám věci, které nesedí, a tohle mě nějak zaujalo. Tenhle týden už je to pátý sebevražedný útok. To je dost i na Prosperity.“

Kate se zamračila. „Myslíš, že v tom může mít prsty nějaká příšera?“

Riley pokrčil rameny. „Ještě před šesti měsíci jsem na žádné příšery nevěřil. Teď už je vidím všude.“ Zavrtěl hlavou. „Asi to nic není. Pojďme se bavit o něčem jiném. Jak se ti teď daří?“

„Páni, koukni na hodiny,“ řekla suše. „Malcolm ti udělá žárlivou scénu.“

„Díky za péči, ale ujišťuju tě, že náš vztah je dost stabilní na to, abych trávil čas i s kamarády.“

S kamarády.

To obyčejné slovo jí sklouzlo po žebrech tak nemilosrdně, až se zadýchala.

Protože ona znala jedno tajemství: Existují dva druhy příšer. Jedny chodí do ulic na lov a druhé žijí v lidské hlavě. S těmi prvními mohla bojovat, o to nebezpečnější byly ale ty druhé. Měly vždycky, vždycky náskok.

Nepotřebovaly zuby ani drápy, nekrmily se krví, masem ani srdci.

Stačilo jen, že člověku stále připomínaly, co se stane, když se otevře druhému.

Když zavřela oči, vybavil se jí August Flynn, který kvůli ní přestal bojovat. Kvůli ní sklouzl do tmy a obětoval kus sebe, vlastní lidství, světlo i duši.

Nemohla vlastní krev ani cítit.

A stejně tak nepotřebovala mít na ruku tu cizí.

„Pravidlo číslo jedna,“ přinutila se k netečnému, téměř lehkému tónu, „s nikým se nebratříčkuj. To nikdy nekončí dobře.“

Riley pootočil v dlaních plechovku od limonády. „Ale není ti pak smutno?“

Kate se usmála. Zalhat bylo tak jednoduché.

„Ne.“

Násilí
chutná
voní
ale nejvíc ze všeho
 hřeje –
stín
postává v ulicích
zahalený v kouři
v ohni
v hněvu
v zlosti
 a sluní se
 v tom teple
na chvíli
se mu ve tváři
mihne světlo
najde –
lícni kosti
bradu
a nejjemnější *náznak*
rtů

jen na okamžik –
to ale nestačí
 nikdy to nestačí
jediný člověk
má v sobě tak málo tepla
a stínu je zase zima –
zase má hlad –
obrysy se
znovu vpíjejí do tmy
jako obvykle
chce víc
hledá po nocích
a nachází –
ženu, zbraň, postel
pár, kuchyň, desku na krájení
muže, výpověď, kancelář
celé město
krabičku zápalek
která čeká
 na škrtnutí.

VERITY

Ocelové housle se mu zaleskly mezi prsty v očekávání prvních tónů.

Jejich kovové tělo lákalo sluneční paprsky a měnilo nástroj na světlo. August přešel palcem po strunách, aby je naposledy zkontroloval.

„Tak co, Alfo, připraven?“

August zacvakl pouzdro a přehodil si ho přes rameno.

Jeho tým čekal v hloučku na kousku slunce na severní straně Švu – tříposchodové barikády, která se táhla jako temný horizont mezi Severním a Jižním městem. Ani pila z polní láhve, zatímco Jackson zkoumal zásobník své zbraně a Harris... byl prostě Harris a se žvýkačkou v puse vrhal nůž do dřevěné bedny, na kterou nakreslil hodně, *hodně* nevhodný obrázek malchaje. Dokonce si ho pojmenoval: *Sloan*.

Venku bylo chladno a všichni tu stáli v plné polní, jen August na sobě neměl víc než vojenské kalhoty a černou polokošili s rukávem, který kromě kůže odhaloval i řadu černých čárek, jež se mu vinuly kolem zápěstí jako manžety.

„*První checkpoint*,“ zachraptěl hlas z vysílačky. „*Pět minut*.“

I když si August vytáhl sluchátko z ucha a nechal si ho volně viset kolem krku, hlasitost zvuku ho skoro zabořila. Hlas patřil Phillipovi z Flynnova sídliště.

„Ahoj Phile,“ pozdravil ho Harris. „Co takhle nějakéj fór?“

„Na to ty vysílačky nejsou.“

„A co tenhle,“ nadhodil Harris. „Korsaj, malchaj a sunaj jdou do hospody a...“

Všichni včetně Augusta otráveně zamručeli. Sám August sice většinu vtipů kluků z FBJ nechápal, ale věděl dost na to, aby poznal, že ty Harrisovy byly přílišné.

„Tohle čekání fakt nesnáším,“ zamumlal Jackson při pohledu na hodinky. „Už jsem říkal, jak hrozně mě to otravuje?“

„Pořád jen kňučíš,“ ozval se z vysílačky hlas ostřelovačky Rez usazené na blízké střeše.

„Jak to tam vypadá?“ zeptala se Ani.

„Vzduch je čistej. Žádný potíže.“

„Škoda,“ povzdychl si Harris.

„Pako,“ ozval se Phillip.

August je všechny ignoroval a díval se přes ulici na cíl.

Koncertní sál na Porterově ulici.

Budova samotná byla zapuštěna do Švu – nebo spíše Šev do ní. August si přimhouřenýma očima změřil vojáky hlídající barikádu. Skoro měl pocit, že zahlédl Sorovu štíhlou postavu, ale potom si uvědomil, že Soro už bude dávno u druhého checkpointu, dobrý kilometr dál po obvodu Švu.

Někde se někdo dohadoval.

„Nevím, proč si s tím vůbec lámeme hlavu, ti lidi by to pro nás taky neudělali.“

„O to nejde...“

„Ale jde.“

„Děláme to, Jacksone, protože laskavost a soucit musí přehlušit pýchu.“

Hlas z vysílačky teď zazněl tak jasně, že si August hned vybavil jeho majitele: vysokého štíhlého muže s rukama chirurga a unave-

nýma očima. Henryho Flynnna, hlavu FBJ. Augustova adoptivního otce.

„Ano, pane,“ hlesl pokáraný Jackson.

Ani vyplázla jazyk, Jackson jí oplatil zvednutým prostředníkem, Harris se uchichtl a začal z bedny vytahovat svoje nože.

Někomu pípaly hodinky.

„Akce,“ zazubil se Harris radostně.

V FBJ působily dva druhy lidí – jedni bojovali za Flynnovu věc (Ani) a jiní zase Flynnovy důvody uvítali, aby mohli bojovat (Harris).

Kromě nich do jejich řad přibyli v posledních dnech i rekruti. Uprchlíci, kteří překročili Šev ne snad proto, že by měli chuť válčit, ale protože zůstat v Severním městě pro ně bylo ještě nepředstavitelnější.

Jeden z nich byl Jackson, rekrut, který službou platil za bezpečí a stal se zdravotníkem jednotky.

Jeho oči se setkaly s Augustovými. „Až po tobě, Alfo.“

Všichni zaujali pozice po obou stranách a August si uvědomil, že se na něho všichni dívají, ne, *vzhlíží* k němu, jako kdysi vzhlíželi k jeho staršímu bratrovi. Než Leo přišel o život.

Nikdo z nich samozřejmě netušil, že Lea zabil August, našel v jeho hrudi srdce naplněné temným ohněm a uhasil ho. Nevěděli, že když August zavřel oči, cítil ten ledový žár ještě v žilách a slyšel bratrův hlas tak jasně, až se musel sám sebe ptát, jestli pryč znamená opravdu pryč, jestli se energie skutečně jen tak ztrácí...

„Auguste?“ nakrčila Ani obočí. „Je čas.“

Přikázal své roztěkané mysli soustředit se a dovolil si už jedno jedině pomalé zamrknání, než se narovnal a hlasem vůdce poručil: „Jdeme.“

Přešli ulici rychlým, jistým krokem. August šel v čele, kousek za ním po každém boku Ani a Jackson a vzadu Harris.

Muži z FBJ už sundali ze zdí měděné pláty a přibili je na dveře jako velké listy vyleštěného světla. Takové množství čistého kovu by nižší příšeru okamžitě spálilo, a dokonce i August se bolestně zašklebil, jak se mu při pohledu na všechnu tu měď zvedl žaludek. Ani to ho ale nedonutilo zpomalit.

Slunce už se sklánělo k horizontu a stíny na ulicích se začaly prodlužovat.

Na severních dveřích stál v mědi vyleptaný nápis:

**JIŽNÍ MĚSTO, PRVNÍ CHECKPOINT.
ROZKAZEM FBJ BUDE LIDEM
POVOLEN VSTUP OD OSMÉ HODINY RANNÍ
DO PÁTÉ HODINY VEČERNÍ.
OD TÉTO ZNAČKY JE ZAKÁZÁNO NOŠENÍ ZBRANÍ,
POKRAČUJTE ROVNOU DO KONCERTNÍ SÍNĚ.**

**POZNÁMKA: VSTUPEM DO TĚCHTO PROSTOR
DÁVÁTE AUTOMATICKY SOUHLAS
K BEZPEČNOSTNÍ PROHLÍDCE.**

August položil dlaň na dveře, a když ostatní muži z FBJ ustoupili na stranu, otevřel je. Jednou, kdysi dávno, takhle taky otevřel a přivítala ho plná palba rovnou do hrudi.

Kulky Augustovi neublížily – dobře živený sunaj takovému útoku hravě odolal –, ale Harris to dostal do ruky, a tak od té doby jednotka příliš neprotestovala, když se August nabídl jako živý štít.

Dnes ho ale přivítalo jen poklidné ticho.

Koncertní sál na Porterově ulici byl podle desky na stěně „sedmdesát pět let střediskem kultury v hlavním městě“. Pod nápisem stál dokonce vyleptaný obraz síně v celé své dřevěné, mramorové a vitrážové slávě s elegantními páry ve společenských šatech.

Když August procházel sálem, snažil se v mysli překlenout propast mezi tím, čím tyto prostory byly dřív a čím jsou teď.

Vzduch byl zatuchlý, vitráže v nenávratnu, okna zatlučená prkny a pobitá dalšími měděnými pláty, mramorové podlahy poseté smetím a úlomky a místo teplého žlutého světla jim na cestu zářily ultrafialové žárovky, které vydávaly vysoké zvuky tak jasné, že je slyšel stejně jako signál vysílačky.

Samotná vstupní hala zela prázdnotou a August si na zlomek naivní, nadějí naplněné vteřiny pomyslel, že se mu dnes třeba nepřijemné povinnosti vyhnou. Pak ale zaslechl šoupání podrážek a přitlumené hlasy těch, kteří na ně dle rozkazů čekali v síni.

Prsty sevřel řemen pouzdra od houslí.

Ani s Jacksonem se oddělili, aby zběžně prohledali místnost, zatímco August pomalu pokračoval dál až k obrazu ženy na podlaze. Byl poskládaný ze skla: ze stovky, možná tisíců střípků, ze kterých vzniklo daleko víc než pouhý součet částí. *Mozaika*. Ano, tak se tomu říkalo.

„*Levé křídlo v pořádku.*“

Ženská postava stála s roztaženýma rukama, zakloněnou hlavou a pootevřenými rty, ze kterých ve zlatých čtvercích unikala hudba.

„*Pravé křídlo taky čisté.*“

August si klekl a přešel prsty po dlaždicích na okrajích mozaiky. Jemně pohladil purpur a modř noci kolem ní a dlaní spočinul na jedině zlaté notě. Byla to Siréna.

Kdysi o nich četl. Vlastně ne, on sám ne, ale Ilsa. Augusta vždy zajímala více skutečnost než mýty, existence, ten vrtkavý stav bytí mezi zakňouráním a třeskem. Jeho sestra si ale potrpěla spíš na pohádky a legendy. To ona mu vyprávěla o mořských žínkách s nádhernými hlasy tak zrádnými, že dokázaly přivést nic netušící námořníky rovnou na útesy.

Písničku zabrají, vezmou ti...

„Jsme připravení. A ty?“ ozvala se Ani.

Odrhl prsty od chladivého skla, narovnal se a otočil ke dveřím, které vedly do samotné koncertní síně. Housle ho tížily na ramesnou jako závaží a struny s každým krokem vydaly tiché zabručení, které ale slyšel snad jen on.

August se zastavil před dveřmi a dotkl se vysílačky. „Počet?“

Z druhé strany zachrptěl Phillipův hlas: „*Podle záběrů z kamer asi čtyřicet.*“

Augustovi se sevřelo srdce. Po šesti měsících už věděl, jak to chodí, věděl, jak vysoká je pravděpodobnost, že mezi přítomnými najde červeně zakalenou duši, a věděl, proč tu je.

Tohle, připomněl si, je důvod mé existence.

Kdysi snad koncertní síň zářila dechberoucí krásou, ale čas, Fenomén, války a stavba Švu si vybraly svoji daň. August přehlédl celou místnost – stropy někdo zbavil mědi, zdi byly oškrábané až na omítku, sedadla vytrhaná. Uprostřed toho všeho se tísnili lidé.

Čtyřicet tři mužů, žen a dětí s očima vytřeštěnýma hrůzou a nevyspáním, kteří překročili Šev v naději, že najdou bezpečné přístřeší.

Vypadali utahaní, jejich dříve tak hezké šaty se pomalu rozpadaly a pod kůží se jim rýsovaly kosti. August nemohl uvěřit, že to byli ti samí lidé, které ještě před několika měsíci potkával na ulicích a v metru Severního města. Tehdy si ještě mohli dovolit předstírat, že k Fenoménu nikdy nedošlo, Jižním městem dlouhá léta pohrdali a místo toho, aby o své bezpečí bojovali, ochotně si ho kupovali, zavírali oči, zacpávali si uši a jako ovce platili Callumu Harkerovi.

Ale Callum Harker byl mrtvý. August sám mu sebral duši.

Ted' ale jen postával v pozadí a nechal jednat Harrise. Ten se vydal prostřední uličkou na pódium, roztáhl ruce a spustil s vervou rozeného řečníka. „Dobrý den,“ zahalasil vesele, „vítejte na prvním checkpointu! Jsem kapitán Harris Fordam a posílají mě Flynnovy zvláštní jednotky...“

August už jeho proslov slyšel snad stokrát.

„Přišli jste sem z vlastní vůle, což znamená, že máte aspoň trochu rozumu. Také jste ale celých šest měsíců čekali, což zase ukazuje na to, že toho rozumu nemáte mnoho.“

Měl pravdu. Tihle lidé pocházeli z řad těch, kteří žili dlouho v přesvědčení, že se bez pomoci Jižního města obejdou, a byli dlouho příliš paličatí a bláhoví na to, aby si přiznali, co je čeká.

V prvních týdnech po Harkerově smrti, kdy se ukázalo, že bez něho už občany Severního města nic nechrání, se do Jižního města hrnuly davy uprchlíků. Denně překročily Šev celé stovky lidí (mezi nimi Jackson a Rez).

Někteří se ale rozhodli *zůstat*, zamkli se doma a skrčení čekali, že pomoc dorazí k *nim*.

Když se nic nedělo, zbyly jim už jen tři možnosti: zůstat na místě, odvážit se do Divočiny, nebezpečného místa za městem, kde pořádek ustoupil anarchii a každý se staral jen sám o sebe, nebo přejít Šev a vzdát se.

„Dostali jste se až sem,“ pokračoval Harris, „takže víte, jak poslouchat rozkazy, ale taky vypadáte jako pěkní chudáci, takže si to shrneme...“

Někde v davu zamumlal mužský hlas: „Tohle si nemusím nechat líbit.“ Jeho majitel se otočil a vyrazil ke dveřím, ale Jackson ho zadržel.

„Nemůžete mě tu držet,“ protestoval muž.

„Nechci nic říkat,“ protáhl Jackson, „ale asi jste nečetl ten nápis. Vstupem do objektu jste souhlasil s bezpečnostní prohlídkou, takže zatím zůstanete tady. Berte to jako preventivní opatření.“

S těmi slovy šťouchl Jackson nespokojence zpět k pódiu, zatímco Harris upustil od veselého tónu a nasadil vážnou tvář. „Poslouchejte. Váš guvernér je mrtvý a jeho příšery ve vás vidí potravu. My vám nabízíme možnost bojovat, ale bezpečí není zadarmo.

Nikdo to neví lépe než vy, kteří jste celá léta za svůj klid platili penězi. No, mám pro vás špatnou zprávu,“ zamračil se na ženu svírající jako o život ruličku bankovek, „u nás v Jižním městě to takhle nefunguje. Chcete jídlo? Chcete střechu nad hlavou? Chcete bezpečí? Tak se přičiňte.“ Prstem významně píchl do odznaku FBJ na uniformě. „Dnem i nocí jsme na nohou, abychom si vybojovali zpět tohle město. Dříve byla služba v FBJ dobrovolná, ale to už neplatí. *Každý* občan Jižního města slouží.“

Ani Harrisovi posunkem naznačila, aby se trochu krotil, a tak zase roztáhl ústa do přátelského úsměvu.

„Možná jste tady, protože vám něco došlo. Možná vás sem dohnalo zoufalství. Tak nebo tak, první krok už máte za sebou a za to vám patří pochvala. Než ale uděláte druhý krok, musíme si vás prověřit.“

To byl pokyn, aby se dal August do práce.

Odlepil záda od stěny a pomalu se vydal uličkou. Podrážky jeho bot cvakaly v neměnném rytmu o podlahu a jeho kroky se v tiché místnosti s výbornou akustikou zlověstně rozléhaly. Zkoumal dav a hledal nepatrný pohyb stínů, který viděly jen sunají oči. Tak rozeznal hříšníky od nevinných. Světlo v chodbě a nervózní vrtění nově příchozích mu ale práci neulehčovalo.

Když procházel, rozšuměla se síň horečným šepotem.

I když nevěděli, *kým* je, tušili, že není jedním z nich. Tak dlouho se snažil mezi ně zapadnout, ale teď už na tom nesešlo.

Holčička tak tří- nebo čtyřletá – August nikdy neuměl odhadovat věk – se tiskla k ženě v zelených šatech. Asi její matka, hádal, když si všiml záblesku ocelového odhodlání v jejích unavených očích. August se na holčičku něžně usmál, ale ta jen zabořila tvářičku do mámina stehna.

Bála se.

Všichni se báli.

Jeho.

Chuť utéct mu stoupala do krku jako žluč a bila se s nutkáním jim říct, že se nemají čeho bát, že jim nepřišel ublížit.

Ale August neuměl lhát.

Příšerám nebyly lži vlastní.

Toble je tvé místo, šeptal hlas v jeho hlavě, hladký a tvrdý jako kámen. Tak mluvil jeho mrtvý bratr Leo. *Toble je účel tvého bytí.*

August polkl.

„Nic na tom není,“ pokračoval Harris. „Rozestupte se zhruba na délku paží, to je ono...“

Když na pódium vystoupil August, všichni ztichli. Teď už byl slyšet jen zrychlený dech a tlukot poplašených srdcí. Klekl si, otevřel pouzdro – spony cvakly hlasitě jako výstřel – a vytáhl housle.

Sunaji s očima jak z černé tuši...

Pohled na housle a náhlé pochopení, co lidé z FBJ mysleli *prověrkou*, rozdechvěly místnost.

Písničku zabrají, vezmou ti duši.

Muž kolem třicítky to nevydržel a rozběhl se rovnou ke dveřím. Stačil ale udělat sotva tři čtyři kroky, než ho Ani s Jacksonem dohnali a srazili na kolena.

„Pusťte mě,“ škemral muž, „prosím, nechte mě jít.“

„Ale proč?“ protáhl Jackson posměšně. „Máš snad co skrývat?“

Harris tleskl, aby na sebe obrátil pozornost. „Prověrka začíná!“

August se narovnal a vtiskl si housle pod bradu. Zadíval se na publikum, moře tváří pokřivených takovými emocemi, kterých on sám nikdy nemohl dosáhnout. Celé čtyři roky se učil napodobovat výrazy lidských obličejů, jako by to z něho mohlo udělat člověka.

Nic jiného si tehdy nepřál. Toužil po tom tak, že by za lidskou existenci dal cokoli, snad i vlastní duši. Dokonce hladověl tolik, až ho to přivedlo na okraj propasti a přes něj.

Ale August se člověkem stát nemohl.

To už věděl.

Nešlo o to, *kým* byl, ale *proč* byl. Měl na světě úkol. Jako všichni ostatní. Každý musel odehrát svou roli.

A tahle patřila jemu.

August opřel smyčec o struny a zahrál první notu.

Celou dlouhou chvíli visela ve vzduchu jako osamocená nitka, krásná a neškodná. Teprve, když se začala vytrácet, zavřel August oči a ponořil se do hudby, která se linula z houslí, ve vzduchu nabývala na formě a obtáčela se kolem těl v místnosti, aby vylákala na povrch jejich duši.

Kdyby August otevřel oči, uviděl by, jak lidé pod ním se svěšenými rameny sklánějí hlavy, jak je opouští vůle bojovat spolu se strachem a nejistotou, které pohltila hudba. I jeho vojáci se uvolnili, jak jim strhující tóny kradly poslední zbytky výrazu z očí.

Ale August se nepodíval. Se zavřenými víčky si užíval uvolnění, které mu přinesla každá z not. Tlak v jeho hlavě a srdci mizel, jak se jeho touha měnila v potřebu, prázdnotu a bolavou.

Najednou byl zase na poli za Divočinou, kde se vysoká tráva pohupovala v rytmu tónů, seděl ve zvukotěsné učebně na Coltonově akademii a noty se odrážely od čistě bílých zdí... V představách byl sám. Ne osamělý. Volný.

Potom dohrál a se zavřenýma očima počkal, až místností dozní jeho píseň. Rozhodně nebyl připravený vrátit se do reality, i když věděl, že musí.

Nakonec ho zpět přilákal šepot.

Znamenalo to jen jedno.

Kůže se mu napjala, srdce sevřelo a v jeho nitru vyklíčil hlad, jednoduchý, tělesný, prázdny a nenasytý jako rozšklebená jáma.

Když otevřel oči, uviděl jen světlo. Ne tvrdý žár ultrafialových lamp ve foyer, ale jemné mihotání lidských aur. Dvaatřicet duší planulo bíle.

Jen jedna zrudla.

Duše poskvrněná násilným činem, duše, která stvořila něco ob-
ludného.

Ta žena v zeleném.

Matka, jejíž nohy se stále křečovitě držela holčička. Svírala ji
drobnou paží a na bílé kůži vykvetl odraz rudého světla jako kap-
ky deště, jako slzy stékající po tváři.

August se přinutil sejít dolů.

„Zlomil mi srdce,“ přiznala se žena a sevřela ruce v pěst. „A tak
jsem šlápla na plyn. Viděla jsem, jak přechází ulici, a prostě jsem
zrychlila. Cítla jsem, jak koly drtím jeho tělo. Odtáhla jsem ho
 pryč ze silnice. Nikdo se o tom nedozvěděl, jen já ten zvuk slyším
každou noc. Už toho mám plné zuby, plné zuby...“

August se natáhl po jejích rukou, ale nakonec se zastavil centi-
metr nad její kůží. Mělo by to být jednoduché. Spáchala hřích a to
se u FBJ netrpí.

Nebylo to jednoduché.

Mohl ji nechat jít.

Mohl by...

Světlo v síni potemnělo, jak se bílé duše vracely hlouběji do těl.
Jen jedna červená zářila o to jasněji. Zadívala se mu do očí, ale
jako by ho ani nevnímala. Zírala na něho, ale skrz.

„Mám toho po krk,“ zašeptala, „ale udělala bych to zas.“

Ta slova prolomila Augustovo váhání. Někde v městě se potlou-
kalo a hledalo potravu monstrem zrozené z činu té ženy. Chodilo
ulicemi a zabíjelo. Ta žena se rozhodla sama.

A August také.

Vzal její ruce do svých a červené světlo navždy uhasil.

Jakmile dokončil svou práci, stáhl se do haly co nejdál od vyděšeného šepotu, citelné úlevy ušetřených a srdceryvného křiku holčičky.

Zase stál nad Sirénou, promnul si ruce a v hlavě přehrál poslední slova hříšnice. Její život mu ještě pulzoval pod kůží – dal mu poryv síly, klidu. Na rozdíl od pouhého utišení hladu – nehladověl už celé měsíce – mu takový život poskytoval pocit, že je hmotný a opravdový. Vyrovaný klid, který zmizel přesně ve chvíli, kdy se děvčátko zoufale rozkřičelo.

Odnosl tělo ven ze síně a pryč od dětských očí. V hale ho pak přenechal týmu sběračů. Kůže té ženy byla podivně studená, těžká a tak prázdná, až znechuceně ucukl.

Celé dlouhé hodiny si pozorně prohlížel muže z FBJ – teď už se sice nepokoušel napodobit jejich výraz, postoj a tón řeči, ale zvyk zkoumat je mu zůstal. Sledoval, jak se jim po neúspěšné misi třesou ruce, jak pijí, kouří a dělají hrubé vtipy, aby to zakryli.

Augustovi nebylo špatně a netřásl se.

Usídlila se v něm jen prázdnota.

Kolik asi váží duše? ptal se sám sebe.

Méně než tělo.

Dveře sálu se rozletěly.

„Tudy,“ vedl Harris vystrašenou skupinu ven. Ani svírala v ná-

ručí holčičku. August cítil, jak mu Jackson položil ruku na rameno. „Dělal jsi jen svou práci.“

„Já vím,“ odvrátil se s těžkým polknutím August.

Společně postrkovali nově příchozí k jižním dveřím. Byly zamčené, ale August do nich nacvakal kód a Ani ťukla do vysílačky. „Všechno v pohodě?“

„*Vzduch je čistý,*“ zachraptěl Rezin hlas.

Všichni se rozestoupili, když August procházel ke dveřím, jako by je vzdálenost mohla nějak ochránit.

Za jejich zády se k nebi tyčilo Severní město a slunce se pomalu sklánělo za výškové budovy.

Měli ještě celou hodinu, než se začne smrákat, což znamenalo, že s příšerami si teď nemuseli lámat hlavu. Korsajové se drželi jen ve tmě. Malchaje sice světlo neochromilo, ale oslabilo je. Ne. Opravdové nebezpečí představovali za dne jen Tesáky, lidé, kteří přísahali věrnost malchajům, uctívali je jako bohy, nebo se prostě rozhodli, že se raději vzdají, než aby utekli. To Tesáky přepadli Augusta a jeho oddíl v koncertní síni, to oni páchali většinu zločinů, které se staly za bílého dne, to oni vyráběli nová monstra.

August vyrazil přes ulici.

Pouhých šest bloků dělilo checkpoint od bezpečí Flynnovy rezidence, ale čtyřicet dva poplašených civilistů, čtyři členové FBJ a sunaj byli příliš lákavou kořistí. Měli sice dobrý tucet džípů, ale s benzínem se muselo šetřit, jet vozem chtěl každý, po prověrce všem tekly nervy a Henry nechtěl, aby se noví rekruti cítili jako vězni, které někdo veze v antonu do vazby.

Jděte pěšky, řekl jim. *Pěkně krok za krokem.*

A tak August a jeho lidé vedli čtyřicet dva nově příchozích směrem k širokému schodišti na rohu.

Ozvaly se různé kroky. „Ahoj šéfe,“ objevila se po Augustově boku Rez.

Vždycky mu tak říkala, i když byla minimálně o deset let starší. August ale jen *vypadal* na sedmnáct, zrodil se teprve před pěti lety na podlaze školní jídelny z kouře a střepin. Rez byla drobná mladá žena, jedna z prvních, kdo vyměnili Harkerův medailonek za odznak FBJ. V Severním městě, v *minulém životě*, jak tomu říkala, studovala práva. Teď byla jednou z nejlepších lidí v Augustově týmu, přes den ostřelovačka, v noci členka záchranného a průzkumného oddílu.

August ji měl rád. Nikdy se z něho nesnažila dostat, kolik duší už pohltil, nekoumala nad tím, co musel dělat.

Spolu došli až k zamřížovanému schodišti s ocelovým obloukem hlásajícím do světa, že tu dřív byla stanice metra. Při tom pohledu několik lidí zpomalilo.

August se jim nedivil.

Podzemí bylo rejdištěm korsajů – temné tunely metra, jakými před půl rokem utíkal s Kate, se hemžily mihotavými stíny s olejově lesklými drápy a všude kolem se rozléhalo přes ostré zuby cezené šeptání *porazit, zlomit, zničit, maso, krev, kost, porazit, zlomit...*

Tahle stanice metra ale byla jiná. Za dveřmi nově příchozí uvítalo zářivé světlo.

FBJ to trvalo tři úmorné týdny, než vyčistili jednu linii podzemky, zacpali každou trhlinu a namontovali do tunelu tolik UV zářivek, že tam tomu Harris s Jacksonem začali říkat „solárko“, protože než člověk prošel od checkpointu na sídliště, chytil barvu.

Rez odemkla shluk zámků, a když vstoupili do jasného světla, musel August přivít oslepené oči. Pomalu postupovali na nástupiště a do kolejiště.

„Držte se pohromadě!“ zavelela Ani, když za nimi Harris zavíral bránu.

Ocitli se v mrtvé zóně, kam nedosáhl ani signál vysílačky. Jen

jejich vlastní kroky se odrážely od zdí podzemky, jak po dvojicích a trojicích klopýtali za Harrisem a Jacksonem. Ti občas přerušili ticho úsečným rozkazem, zatímco August se soustředil na tlukot vlastního srdce, tikání hodinek a značení na zdech, které mu prozrazovalo, jak dlouho ještě potrvá, než se dostanou ven na vzduch.

Když se konečně vysoukali na ulici, vyrostla před jejich očima obrovská budova Flynnovy rezidence, osvětlená od paty po špičku. Celý půdorys budovy byl chráněn pásem ultrafialového světla širokým jako silnice. Ze všeho nejvíc připomínal moderní obdobu hradního příkopu. O co rychleji se venku stmívalo, o to jasněji příkop zářil.

Na stranách schodiště stáli vojáci, jejichž tváře odrážely širokou škálu pocitů od skleslé mrzutosti po podráždění z pohledu na nově příchozí přeživší ze Severního města. Když ale viděli Augusta, rychle sklopili oči.

„Tak zas přišť, šéfe,“ odlepila se od něho Rez. Čtyřicet dva rekrutů pochodovalo nahoru po schodech, ale August jen postával na samém okraji světelného pásu a poslouchal. Za Švem někdo vykřikl. Bylo to příliš daleko na to, aby to lidské uši zachytily, ale čím více zvuků August slyšel, tím jasněji se mu před očima rozplétaly akordy do jednotlivých tónů: šustění ve tmě, hrdelní zavrčení, křísnutí kovu o kámen, elektrické zabzučení, zoufalý vzlyk.

Kolik lidí ještě asi zůstalo na druhé straně?

Kolik už uteklo do Jižního města nebo do Divočiny?

Kolik se nedostalo pryč živých?

Jednou z prvních věcí, které Sloan a jeho příšery podnikli, bylo sehnat co nejvíce lidí a zavřít je do improvizovaných vězení z hotelů, bytů a skladišť. Říkalo se, že každou noc několik z nich pustili a zase chytili pro pouhou radost z lovu.

August se otočil a vydal se za ostatními, ale když vešel dovnitř, zamířil rovnou k výtahu, aby se vyhnul pohledům vojáků, nových

rekrutů i holčičky, kterou někdo zrovna předával do péče některého z členů FBJ.

Opřel se o stěnu výtahu a slastně si užíval momentu osamění. Potom ale zavírající se dveře zachytila něčí ruka. Do výtahu vklouzl další sunaj.

August se narovnal. „Soro.“

„Ahoj Auguste,“ pozdravilo Soro a jeho oči se rozjasnily, zatímco prsty stisklo tlačítko dvanáctého patra.

Nejnovější sunaj vypadal starší než jeho sourozenci, ale choval se k Ilse jako k tikající bombě a na Augusta pohlížel tak, jak se kdysi August sám díval na Lea – se směsí opatrnosti a úcty.

Soro bylo vysoké a hubené a na stříbřité kůži mu svítily černé křížky. Chlubilo se chocholkou stříbrných vlasů, která měnila jeho tvář podle toho, na kterou stranu zrovna spadla. Dnes je mělo ale sčesané dozadu, takže odhalilo jemné lícní kosti a široké obočí.

August si nejdřív myslel, že Soro je *ona*, ale nebyl si jistý. Když se konečně odhodlal se zeptat, zda se Soro cítí být mužem, nebo ženou, chvíli váhalo, než odpovědělo: „Jsem prostě sunaj.“

To bylo vše, co k tomu řeklo, jako by na ničem jiném ani nezáleželo. August nakonec uznal, že na tom něco bude, a už svého sourozence viděl jen jako *to* Soro.

Když se dveře zaklaply a výtah se dal do pohybu, prohlédl si August po očku dalšího svého druhu. Jeho uniforma byla špinavá od směsi černého slizu a lidské krve, ale Soro si toho nevšímalo nebo mu to bylo jedno. Prostě ho bavilo lovit. I když *bavilo* bylo možná špatné slovo.

Soro nemělo Leovu touhu po spravedlnosti, Ilsiny vrtochy, ani

Augustovo komplikované přání cítit se jako člověk, zato mu nechybělo neotřesitelné odhodlání, víra, že posláním sunajů je ničit monstra a odstranit hříšníky, kteří jim dali vzniknout.

Hrdost, tak by se tomu snad dalo říkat.

Soro bylo *hrdé* na své lovecké schopnosti, a i když mu chyběla Leova vášeň, jejich metody se podobaly jako vejce vejci.

„Jaký byl den? Pěkný?“ zeptal se August. Soro se na něho téměř neznatelně usmálo. Jiným by ten úsměv jistě ušel a možná by si ho nevšiml ani sám August, kdyby kdysi netrávil tolik časů trénováním mimických projevů, které by pak předvedl lidem.

„Ty a tvoje otázky,“ proneslo nakonec Soro. „Ukončilo jsem sedm životů. Je tohle *dobrej* den?“

„Jen pokud si ti lidé opravdu zasloužili umřít.“

Soro nakrčilo čelo. „Samozřejmě že ano.“

Z jeho hlasu nezazněl ani stín pochybností, a tak Augusta při pohledu do zrcadla napadlo, zda jeho tvůrce měl co do činění s příští odhodlaností svého díla. Jako každý sunaj vzniklo Soro z tragédie, ale na rozdíl od masakru, který přivedl na svět Augusta, bylo Sorovo zrození... promyšlenější.

Měsíc poté, co se Severní město propadlo do chaosu, se skupina zvaná HPJ – humánní power jednotka – dostala ke zbraním a rozhodla se vybombardovat doupata příšer v tunelech metra.

A protože zabíjení korsajů nebyla žádná legrace (stíny se lehce rozhánějí, ale špatně mažou), nalákali do tunelů co nejvíc malchajů. Jako návnadu ovšem použili *sami sebe*. Celá akce ale měla úspěch, pokud se tedy sebevražedný atentát dá považovat za vítězství. Slušný počet příšer přišlo o život společně s devětadvaceti lidmi, kus tunelu se zřítíl a z celého masakru vyšla jen jediná živá bytost, která se sama pojmenovala Soro. Za ní už se linuly pouze uklidňující tóny klasické hudby, kterou Harker tak dlouho nechával v metru pouštět.

Výtah zastavil ve dvanáctém patře, Soro vystoupilo a zadávalo se na zavírající se dveře.

„A ty?“

August zamrkal. „Co já?“

„Měl jsi dobrý den?“

Pomyslel si na muže prosícího o život i na děvčátko svírající matčinu nohu. „Máš pravdu,“ povzdychl si, když o sebe obě části dveří kovově klaply, „je to divná otázka.“

Když se August dostal na střechu budovy, jeho tělo toužilo po čerstvém vzduchu.

Nebyl to fyzický pocit jako hlad nebo nevolnost, ale cítil to stejně. Něco ho táhlo nahoru, nahoru, nahoru na samou špici rezidenční budovy, odkud se mu město prostíralo jako na dlani.

Na takovou střechu se vlastně moc chodit *nemělo*. Výtahem ani po hlavních schodech se tam člověk nedostal, ale August v kumbále s elektrickým ovládáním výtahu asi před rokem objevil záklůpku, kterou se dalo na střechu vylézt. Teď se vyšvihl na čerstvý vzduch, zadíval se na slunce, které se zrovna dotklo horizontu, a roztřeseně vydechl.

Tady nahoře mohl dýchat.

Tady byl sám.

Tady se mohl zhroutit.

Aspoň mu to připadalo jako zhroucení. Pomalu se sypal: nejdřív postoj, potom tvář a každá část těla, všechno, co přes den ani na vteřinu neuniklo očím ostatních.

Tak se seber, slyšel v hlavě Leův hlas.

August ho rychle zahnal a přišel až k samému okraji střechy. Špičky jeho bot se dotkly hrany, za kterou zela dvacet pater hluboká propast s betonovým dnem. Asi by bolelo spadnout dolů, ale jen na úplně malinkou chvíličku.